

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/153/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513202354
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8513202354.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: G. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. P. XXX, pr. zast. JUDr. Vladimírom Dlugolinským, advokátom, AK, Levočská 1, Stará Ľubovňa proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, pr. zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, AK, Boženy Němcovej 22, Košice, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 5C/38/2013-146 zo dňa 26. 03. 2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 69,91 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vladimíra Dlugolinského, advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok sp. zn. 2C/2722/2012 zo dňa 19. 01. 2012 vydaný Arbitrážnym súdom Košice. Zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 229,18 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vladimíra Dlugolinského, advokáta, vedený vo E. a. s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že žalobca uzavrel so žalovaným poisťovňu zmluvu dňa 13. 01. 2009 číslo 4354900329, súčasťou ktorej boli aj všeobecné poisťovňu podmienky pre životné poistenie. Žalobca uzatváral zmluvu ako fyzická osoba, ktorá zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ a žalovaný pri poskytovaní poistenia vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ. K zrušeniu poistenia došlo na základe žiadosti žalobcu ako to vyplýva z oznámenia o zániku poistenia zo dňa 17. 03. 2009, a to ku dňu 20. 03. 2009. Z uvedeného oznámenia o zániku poistenia nevyplýva, žeby žalobca mal platiť žalovanému nárok podľa čl. XVII. bodu 7a Všeobecných poisťovňu podmienok. Ďalej súd zistil, že dňa 02. 01. 2012 žalovaný podal na Arbitrážny súd Košice návrh na vymoženie pohľadávok podľa časti čl. XVII ods. 7a Všeobecných poisťovňu podmienok z 21. 05. 2007, kde žalovaný vyčíslil vo vzťahu k žalobcovi pohľadávku na sumu 157,40 Eur a táto zodpovedala nákladom žalovaného vynaloženým na uzatvorenie poistenia. Predmetom konania teda nebolo dlžné poisťovňu, ale osobitná pohľadávka vo výške províznej odmeny, ktorú žalovaný vyplatil sprostredkovateľovi poistenia v súlade s čl. XVII. bod 7a Všeobecných poisťovňu podmienok. Žalobcovi bol dňa 17. 04. 2013 doručený rozhodcovský rozsudok, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému do 5 dní od doručenia istinu vo výške 157,40 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 Eur na účet žalobcu.

Na takto zistený skutkový stav prijal súd prvého stupňa právny záver, podľa ktorého z poisťnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže sa v nej výslovne uvádzalo, že jej súčasťou sú Všeobecné poisťné podmienky (ďalej len „VPP“). Vo VPP bola okrem iného upravená aj rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol a ktorej platnosť žalobca v predmetnom konaní namietal. Okrem podpisu žalobcu na konci VPP podpísal žalobca aj osobitné zmluvné dojednania, v ktorých v bode 2 je vopred naformulovaný súhlas zmluvných strán s riešením sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle čl. XV. VPP. Rozhodcovská doložka bola vopred naformulovaná dodávateľom a neumožňovala spotrebiteľom dosiahnuť rozhodovanie o prípadnom spore na všeobecnom súde. Ak by spotrebiteľ aj chcel riešiť spor na rozhodcovskom súde, z uvedenej rozhodcovskej doložky nie je možné zistiť, ktorému súdu by mal žalobca adresovať, keďže rozhodcovský súd v zmysle časti XV. bod 2 bude podľa potreby vytvorený od prípadu k prípadu tromi fyzickými osobami poverenými poisťovňou, teda žalovaným, pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného Stáleho rozhodcovského súdu, resp. pokiaľ sama poisťovňa nezriadi Stály rozhodcovský súd. Obranou žalovaného v priebehu konania bola skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola osobitne dojednaná, preto je platná. Z celého znenia námietky vyplýva, že žalovaný poukazuje a vychádza zo znenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného od 01. 01. 2008, ktoré upravuje, že nejde o neprijateľnú podmienku, ak je individuálne dojednaná. Osobitné vyjednanie sa má sledovať z pohľadu ochrany spotrebiteľa, čo znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam. Spôsob, akým bola zmluva spotrebiteľovi - žalobcovi predložená je spor o nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok vo vzťahu, ku ktorým žalovaný sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok, čo predstavuje nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovskú doložku nie je možné považovať za individuálne dohodnutú. Je totiž zjavné z celého znenia VPP, že aj keď na ich konci je osobitný odsek, ktorý odkazuje na akceptovanie rozhodcovskej doložky upravenej v časti XV. VPP, túto doložku nemohol žalobca žiadnym spôsobom ovplyvniť. Osobitné zmluvné dojednania, podobne ako celé VPP sú písané malým husto písaným textom, ktoré sťažujú ich čítanie. Žalovaný sa bránil, že žalobca si mohol vybrať, či osobitné dojednanie podpíše. Na konci VPP je malý rámček na podpis pre klienta, hneď za tým sú osobitné dojednania k poisťnej zmluve a následne sú uvedené dva väčšie rámčeky, jeden na podpis pre klienta a jeden pre žalovaného resp. sprostredkovateľa poistenia. Uvedené usporiadanie rámčekov na podpis navodzuje dojem, že ten hlavný či dôležitejší podpis na konci VPP je až ten za osobitnými dojednania, keďže až za týmito nasledujú rámčeky pre podpisy oboch zmluvných strán. Aj uvedené nasvedčuje, že žalobca v dobrej viere a na základe pokynov podpísal všetky dokumenty predložené sprostredkovateľom poisťnej zmluvy, pričom nebol skutočne oboznámený, čo vlastne podpisuje. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zákonom a rozhodcovská zmluva, na základe ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa právomoci súdu na konanie v zmysle ust. § 106 ods. 1, resp. ods. 3 O. s. p., k tejto súd uviedol, že z rozhodcovského spisu je zjavné, že žalobca odpor proti rozhodcovskému rozsudku nepodal, teda rozhodcovský súd nemá o čom rozhodovať v riadnom konaní, pričom v danom prípade nejde o situáciu, že sa rieši vec sama a súd zistí, žeby mal spor rozhodovať rozhodcovský súd (ako to upravuje § 106 ods. 1 O. s. p.), resp., že vo veci samej už začal konať rozhodcovský súd, ale ide o konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, na ktoré má stále právomoc všeobecný súd. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd skonštatoval neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobila nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol postupom podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedol, že súd prvého stupňa neobjasnil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na skutočnosť, že súd nehodnotil a nekonfrontoval záznam sprostredkovateľa poistenia ako listinný dôkaz s prejavom vôle žalobcu, ktorým žalovaný preukázal vedomosť žalobcu o dojednanej rozhodcovskej doložke v období, kedy žalobca so žalovaným poistnú zmluvu uzavrel. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia

vyplýva, že súd sa nevysporiadal správne s týmto listinným dôkazom, ale aj so zákonnou povinnosťou sprostredkovateľa poistenia oboznámiť každého, aj potenciálneho klienta žalovaného s okolnosťami riešenia sporov pred rozhodcovským súdom. Žalovaný považuje za nespochybniteľné, že vstupoval do poisťného vzťahu so žalobcom ako informovaným spotrebiteľom. K tomu žalovaný predložil listinný dôkaz, a to „Záznam o požiadavkách potreby klienta k poisťnej zmluve zo dňa 02. 04. 2008“, ktorým vie dokázať informovanosť a vedomosť žalobcu prostredníctvom viazaného finančného agenta o všetkých podmienkach poisťného vzťahu, vrátane rozhodcovskej doložky. Zdôraznil, že rovnako ako žalobca, aj on vstupoval do základného poisťného vzťahu ako dobromyseľný účastník s tým, že všetky ustanovenia poisťného vzťahu boli dojednané medzi žalobcom a sprostredkovateľom poistenia, a to i vrátane rozhodcovskej doložky. Súd v súlade s Občianskym súdnym poriadkom sa mal jednoznačne aspoň v rozsudku zaoberať rozporom medzi výpoveďou žalobcu a jeho písomnými prejavmi vôle, ktoré vyplývajú zo záznamu o potrebách klienta, ktorý žalovaný predložil súdu ako listinný dôkaz. Súd nesprávne a úplne chybné vyhodnotil, že rozhodcovská doložka nebola individuálne vyjednaná, a preto je neplatná. Nie je správny ani právny záver súdu, ktorý dôkladne neposudzoval hlavný právny vzťah, a to poisťný medzi žalobcom a žalovaným a nijako nevenoval pozornosť jeho zániku v druhom roku po uzavretí poisťnej zmluvy, ktorá mala trvať dlhší čas. Súd riadne svoje rozhodnutie nezodôvodnil, keď sa nevysporiadal so všetkými namietanými tvrdeniami žalovaného, pričom absencia takejto argumentácie súdu bráni účastníkovi v realizácii jeho procesných práv, čím sa mu zmenšuje rozsah možností riadne konať pred súdom. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Z označeného pohľadu je rozhodnutie súdu arbitrárne, pretože neposudzoval kompletne znenie čl. XV VPP po predchádzajúcom posúdení osobitných zmluvných dojednaní, pretože práve tieto obsahujú hmotnoprávnu dohodu o uzavretí rozhodcovskej doložky. Súd vôbec ničím neodôvodnil skutočnosť, že žalobca mal dve možnosti, a to osobitné zmluvné dojednania podpísať alebo nepodpísať, a teda mal dve možnosti rozhodcovskú doložku prijať alebo neprijať, a ak by ju neprijal, t. j. nepodpísal, ustanovenia čl. XV. VPP by boli úplne bezpredmetné. Tento logický postup uvádzaný žalovaným súd neaplikoval, a preto učinil nesprávny skutkový a následne aj nesprávny právny záver. Pokiaľ by súd dostatočne vyhodnotil existujúce dôkazy mohol dospieť k opačnému záveru, že rozhodcovská doložka sa nachádza v osobitných zmluvných dojednaniach a až jej prijatím, t.j. následne, platili by pre daný poisťný vzťah aj ustanovenia čl. XV VPP. Odvolateľ ďalej poukázal na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Okrem iného je možné očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa právnych predpisov a že ich budú správne vykladať a aplikovať. Zároveň vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. G. D. s odkazom na ust. § 15 ods. 1 O. s. p..

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej „odvolací súd“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad podľa ustanovenia § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku uverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd dodáva:

Odvolateľ namieta nesprávny skutkový a právny záver prvostupňového súdu o tom, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná účastníkmi zmluvného vzťahu.

V posudzovanej právnej veci je nesporné, že účastníci tohto konania uzavreli poisťnú zmluvu číslo 43543900329 dňa 13. 01. 2009, pričom žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca bol spotrebiteľom, to znamená, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah.

Spornou otázkou sa stala otázka, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol a ktorá je upravená v čl. XV. VPP žalovaného, ako aj na samostatnej listine (osobitné zmluvné dojednania č. 02/2008), podľa ktorej všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, je podmienkou individuálne dojednanou ak nie či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („Smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

V zmysle § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V posudzovanej právnej veci sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky dojednanej vo všeobecných poistných podmienkach, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy a taktiež nachádzajúcej sa v osobitných zmluvných dojednaniach č. 02/2008, ktoré sú súčasťou všeobecných poistných podmienok pre dohodnuté poistenie.

Rozsudkom rozhodcovského Arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. 2C/2722/2012 zo dňa 19. 01. 2012 žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 157,40 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 Eur. Tento rozsudok bol žalobcovi doručený 17. 04. 2013. Súd prvého stupňa zistil, že príslušnosť rozhodcovského súdu bola daná na základe rozhodcovskej doložky uvedenej v časti XV. VPP, t.j., že účastníci sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom.

Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že poistné podmienky mu neboli riadne vysvetlené. Nevedel o uzatváraní rozhodcovskej doložky, ktorá nebola individuálne dojednaná a pokiaľ ide o rozhodcovský rozsudok, pred jeho vydaním nedostal upovedomenie o začatí rozhodcovského konania, ale upovedomenie, návrh a aj rozhodcovský rozsudok mu boli doručené súčasne.

Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 OZ upravil

postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k/ bola upravená až novelou vykonanou zákonom č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. 01.2008, kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 01. 04. 2004.

Členské štáty si mohli vybrať, do akej miery prevezmú smernicou odporúčané nekalé klauzuly. Zároveň sa však umožnilo členským štátom prekročiť rámec smernice, čo umožnilo upraviť okruh neprijateľných podmienok aj širšie ako odporúča smernica „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, (čl. 8 Smernice).

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok (arg. slovo „najmä“ v § 53 ods. 4 OZ). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu uvedeného v Občianskom zákonníku. Nemožno napríklad vylúčiť, že súd so zreteľom na ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1 Smernice) posúdi rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú bez ohľadu na jej znenie, teda že neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude len pri preukázateľnom individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy zo strany spotrebiteľa.

Odvolačný súd poukazuje na kritériá neprijateľnej podmienky, za ktorú sa považuje podmienka, ktorá 1. je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, 2. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, 3. nerovnováha musí byť daná v neprospech spotrebiteľa.

Podľa dôvodovej správy k § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú“.

Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok versus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (hárku) papiera. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/2/2014).

Nemožno tak súhlasiť s názorom žalovaného prezentovaným v priebehu konania pred prvostupňovým súdom, ako aj v odvolaní, že tým, že vyhotovil samostatné - osobitné zmluvné dojednania pod číslom 02/2008, ktoré v bode 2 formuluje vôľu účastníkov v prípade akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami podrobiť sa rozhodcovskému konaniu je individuálne dojednanie predmetnej rozhodcovskej doložky. Ako správne konštatoval prvostupňový súd, ani takto formulovaná časť všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Odvolací súd poukazuje na judikatúru NS SR Cdo/1/2012, 6Cdo/3/2013 a konštatuje, že časť záverečných ustanovení všeobecných poisťných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako osobitné zmluvné dojednania nemajú charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Osobitné zmluvné dojednania sú súčasťou všeobecných poisťných podmienok a sú súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, čo vylučuje prijatý záver o osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah predmetnej doložky. Mohol ju buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah tejto rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený a na jej obsahu žalobca nijakým spôsobom neparticipoval. Už len tento samotný fakt spochybňuje tvrdenie žalovaného, že ide o individuálny návrh na riešenie prípadného sporu v rozhodcovskom konaní.

Záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta k predmetnej poisťnej zmluve preukazuje, že v danom prípade opäť ide o predtlačенý formulár, kde žalobca nemal na výber možnosť individuálne dohodnúť obsah podmienky. Takto predtlačенý formulár (aj keď vo forme záznamu sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta), odvolací súd nepovažoval za dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že žalobca individuálne dojednal rozhodcovskú doložku.

Odvolačný súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná medzi žalobcom a žalovaným. S poukazom na ustanovenie § 41 ods. 1 zákona číslo 244/2002 Z. z. je tiež zrejmé, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote tridsiatich dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkmi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobca v súlade s týmto zákonným ustanovením a v zákone stanovenej lehote podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného vo vzťahu k sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. G. D. z dôvodu jeho zaujatosti pre pomer k veci, ako aj k žalovanému, odvolací súd túto námietku považoval za irelevantnú s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade zákonným senátom vo veci prejednávania predmetu sporu je senát, ktorý je uvedený v záhlaví tohto rozsudku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného správny bol preto postup súdu prvého stupňa pokiaľ žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel. Preto postupom podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, ako aj výrok o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.. V odvolacom konaní úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. Trovy odvolacieho konania žalobcu pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu), tarifná odmena 61,87 Eur (§ 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a 8,04 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky). Žalovaný je preto povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 69,91 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vladimíra Dlugolinského v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.